

Guds Hænder - diakonien

af sognepræst Marianne Agerholm

Har I mon set ”Dansen med Regitze” fra 1989-filmatiseringen af Martha Christensens roman af samme navn? Det håber jeg, ellers har I noget til gode.

Filmen er en smuk skildring af to menneskers liv sammen, ildsjælen Regitze -et festfyrværkeri af liv, af impulsivitet og hendes ægteskab med den - skal vi sige noget forsigtige, konfliktsky elskelige Karl Åge.

I filmen er der en helt formidabel scene (frit efter hukommelsen):

Det er juleaften og Regitze har ladet sit gode hjerte løbe af med sig og har foræret Karl Åges dejlige varme vinterfrakke til en hjemløs. Det er smukt og ædelt, der er bare lige den hage ved det, at hun har ”glemt” at fortælle det til Karl Åge, så da han frysende spørger Regitze, hvor hans dejlige lune vinterfrakke er, så må hun krybe til korset og sige, den hænger på en anden mand. Og som om det ikke var nok, så kan hun fortælle den efterhånden måbende Karl Åge, at de bliver lidt flere end han har regnet med juleaften, for den hjemløse med venner har hun da også inviteret.

Det er et godt eksempel på det, der er diakoniens hovedsag – at være i tjeneste for en anden. Normalt forbinder vi diakoni med kirkeligt socialt arbejde, og kigger vi i det Nye Testamente, så betyder ordet ”diakon” at gå i mellem, ”at være sendt med fuldmagt” eller ”at være taget i tjeneste”. En diakon er altså en tjener der har et mandat fra en anden (fra Gud selv) således at man kan tjene en tredje person.

Regitze var ikke en der sled kirkebænkene, fornemmer jeg – hun var som folk er flest – men hun evnede det måske aller vigtigste her i livet; at se med hjertet. Hun gjorde kærlighedens gerninger. Det er vel dybest set det, der tæller.

”Har vi ikke kærlighed er vi intet” siger Paulus. Udenkærligheden går vi død i livet og så kan alt det vi sætter højt, et godt arbejde, et dejligt hjem eller penge på kontoen være totalt og aldeles ligeegyldigt. Ingen kan leve uden kærlighed – det vil sige, ingen kan leve uden at blive vist omsorg eller ved selv at vise omsorg til andre.

Det hænder, at vi i kirken hører præsten sige: ”Der samles i dag ind til” De beløb der spyttes i kirkebøsserne går ikke til vedligeholdelse af kirkens bygninger som konfirmander og andet godtfolk sommetider tror, men pengene går til kirkens menighedspleje - sognediakonien eller til nogle af de utallige organisationer, der ofte ud fra frivillighedens princip og uden offentlig støtte hjælper mennesker med stort og småt i livet. En samtale, en hjælpende hånd, rådgivning, et måltid mad...

”Reden –Stop kvindehandel” har et projekt, hvor de udleverer kondomer og visitkort med henvisning til hjælp for de mange udenlandske prostituerede, der går rundt på Vesterbros gader eller befinder sig på bordellerne. Det er blot ét eksempel på diakoniens bredde. Andet hjælpearbejde udføres i varместuer, kontaktcentre, genbrugsbutikker, gadekøkkener, kvinde -og mandehjem, alkoholafvænningsprojekter, børne- og ungdomsforsorg og meget meget mere.

Og så er der det humanitære arbejde i udlandet ikke at forglemme, som for eksempel projekt Sult – landsindsamlingen der finder sted ved Folkekirkens Nødhjælps årlige landsindsamling, altid den første søndag i marts.

I dag åbnes der endnu et vindue i ”min Faders hus” – vi får et lille kik ind i en af Kirkens Korshærs filialer - Kontakt og genbrugscentret i Ruds Vedby. Hvad der gemmer sig bag titlen er et varmt bankende hjerte for samfundets svage, ensomme, udsatte mennesker. Har vi kørt i S-tog i København har vi med garanti set reklame for Skt. Nikolaj Tjenestens samtaletjeneste – et af Kirkens Korshærs flagskibe. Oprettet i 1957 af præsten Haldor Hald, Chef for Kirkens Korshær i 2 årtier.

Haldor Hald har engang i bogen ”Kirken der forarger” skrevet:

”Den kristne kirke har ikke blot noget at give til dem, som kan magte den borgerlige tilværelse, den har noget, et evangelium, et godt budskab til hvert menneske på hvert eneste sted i livet, hvor et menneske kan komme til at stå” og ”En kristen kirke må have plads for toldere og syndere og for forbrydere, skøgerne, narkomanerne og alle de andre, som livet er gået på. Ellers er den ikke i sin Herres fodspor.” Tager vi Haldor Hald på ordet, jamen så er diakoniens fornemste opgave at være kirkens lunger, kirkens sociale samvittighed – for Ordet, det skal have ben at gå på – det skal ud i verden.

Det siges så flot af salmedigteren Lars Busk Sørensen i salmen ”Menneske din egen magt” hvor der i et af versene står: ”Du skal bringe verden fred dagligt brød og kærlighed, livets Gud har dine hænder, derfor er det dig han sender, når din næste lider nød.”

Det er dig og det er mig han sender afsted - så lad os forsøge at gå i Herrens fodspor, som de skrøbelige mennesker vi er, bruge vores talenter efter bedste evne og så lade Vorherre fuldføre projektet.